

VESTFOLDNYTT

2-2010 Fortidsminneforeningen Vestfold avdeling

ANNO 1806

BLI MED PÅ HISTORISK HOLMESTRANDTUR

SIDE 3-6

Brit Seip Berggreen:

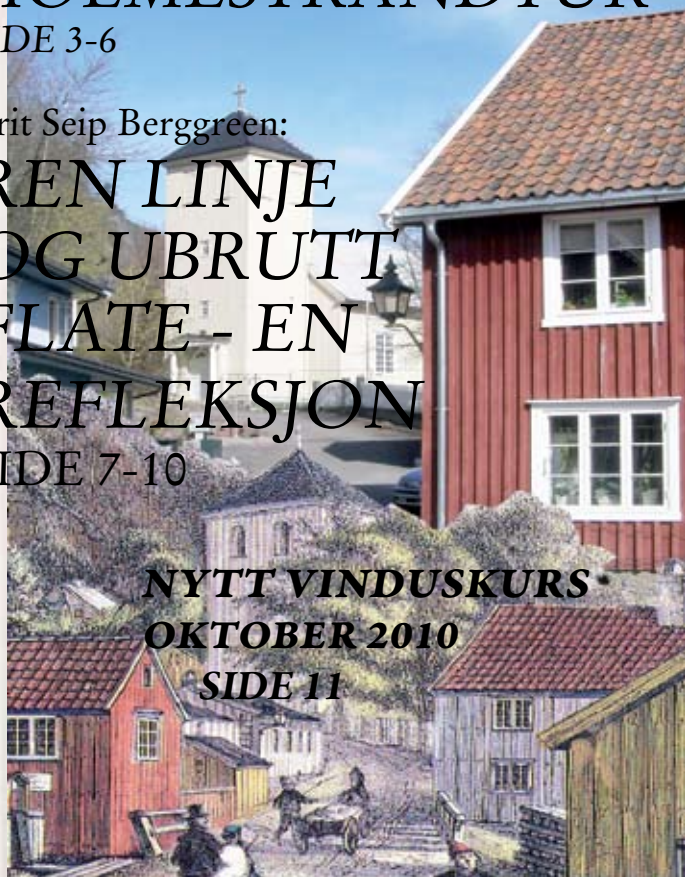
REN LINJE OG UBRUTT FLÅTE - EN REFLEKSJON

SIDE 7-10

NYTT VINDUSKURS

OKTOBER 2010

SIDE 11

LEDER

Fredning er et honnørord - et kvalitetsstempel - får vi jevnlig høre fra overordnede vernemyndigheter.

Når Fortidsminneforeningen ber om fredning av truede og nasjonalt verdifulle kulturminner i Vestfold blir det gjerne en runddans mellom fylkeskommune og Riksantikvar inntil ansvaret er pulverisert.

Her om dagen gikk riksantikvar Jørn Holme ut i Dagens Næringsliv og skremte ordførere nedover sørlandskysten ved å varsle kulturmiljøfredning av uthavner dersom ikke kommunene forvalter kulturarven bedre.

Vi skulle gjerne sett Holme varsle i Vestfold av og til. Vi har også kulturmiljøer som er utsatt for uønsket utvikling. Historiske spor som viskes ut fordi de ikke passer grunneiers utviklingskonsept. Akkurat som på Brekkestø truer nybygging, riving og fortetting det nasjonalt viktige Fritzøe verk i Larvik.

Grunneier Treschow vil ha nye kontorbygg plantet inn i det historiske miljøet og det som minner om daglig slit, rødmalt panel og bindingsverk ofres på skjønnåndestetikkens alter! Ikke nok med spahotellet, Fritzøe Brygge og de siste årenes rasering av Oberinspektøranlegget. Alt skal formes over samme designerlest.

Mille Marie Treschows estetiserende urbane visjon for fjordbyen Larvik omfavner ikke vedlagrene på Øvre verksgård eller Klokkeboden som råtner på rot. Klokkeboden fra 1850 er klart fredningsverdige i seg selv som den siste av det opprinnelige jernverkets produksjonsbygninger i tre.

Vernemyndighetene pålegger alminnelige huseiere i området å ta vare på forfalne uthus, men Treschow Fritzøe

slipper unna med klapp på skulderen mens millioner av kroner pumpes inn i "pilotprosjektet" *Verdiskaping gjennom 600 år*. Et offentlig understøttet prosjekt som etter tre års virke ikke kan vise til konkrete resultater utover at området blir fattigere på kulturminner og kulturmiljø.

Riksantikvaren hytter med neven til ordførere langs sørlandskysten, men unndrar seg blygt å sette fredningsstempel på etterlevningene etter dobbeltmonarkiets viktigste jernverk.

Riksantikvarens planavdeling har brukt mye tid og omtanke på å følge opp det resultatløse pilotprosjektet og avdelingen saksbehandler samtidig den kritikkverdige utviklingen av området. Har den tette forbindelsen forlovet direktoratet?

Riksantikvaren har skriftlig bevart våre bekymringer for Hammerdalen, men svaret beroliger ikke. Svaret smaker av forskjellsbehandling. Fredning er vanskelig og drukner i ansvarsfordelingen mellom stat og fylke. Skal fortsatt eidsutviklerfirmaet Treschow Fritzøe sammen med 3 av 5 planutvalgsmedlemmer i Larvik avgjøre skjebnen til Fritzøe jernverk?

Er det slik at evnen til å hyre kostbare advokater og holde evigvarende prosesser i gang bestemmer rådende forvaltning av nasjonale kulturminner og miljøer?

Jørn Holme har gjort en formidabel jobb for å skape handlingsrom for direktoratet. Gjennom en velregissert mediablitzkrieg er kulturminnevernet satt på kartet og det er igjen en fornøyelse å lese aviser.

Det er enkeltvedtakene som avgjør kulturminnenes skjebne. Derfor må Holme nå fylle handlingsrommet med gode enkeltvedtak.

BLI MED PÅ HISTORISK HOLMESTRANDTUR

Søndag 13 juni klokken 13.00

Holmestrand - mer enn et stopp på Vestfoldbanen eller trafikkork på gamle E18. Slett ingen by man bare kjører forbi!

Det startet på 1500-tallet med trelast. Senere ble det også tollsted. I 1752 fikk ladestedet byprivilegier og på 1800-tallet kom medisinske bad, sjøfart og handelsborgere og industrien.

Vårtur til Holmestrand

Vi guides fra Holmestrands eldste bydel Nordre Klev, med Y-kirken og «Fattighuset», via Holstegården, Backergården og gamle Hotell Societeten, Turen avsluttes på aluminiumsmuseet. Kaffe og kaker.

Transport:

Tog fra Larvik kl. 11.22, Sandefjord 11.37, Stokke 11.47, Tønsberg 11.59 og fra Skoppum 12.13, med ankomst Holmestrand 12.24.

Tog fra Sande kl. 12.35 ankommer 12.46. Parkeringsmuligheter ved stasjonen. Oppmøte; Holmestrand stasjon kl. 13.00.

Medlemmer kr. 60,-, ikke-medlemmer kr. 75,-. Barn under 12 år gratis. Påmelding til Elisabeth Holmsen, tlf. 984 57 787, eller Kari Schei, tlf. 900 19 361.

Turen arrangeres av Fortidsminneforeningen i samarbeide med Vestfoldmuséene IKS, avdeling Holmestrand.

Velkommen til oppdagelsesferd i Holmestrand!

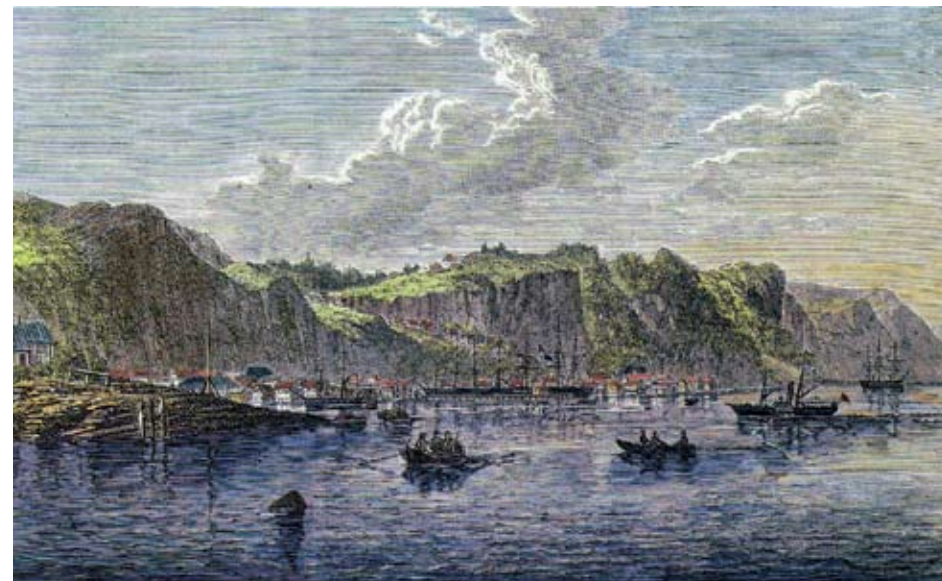
HOLMESTRANDS BESKRIVELSE ANNO 1868

I anledning sommerturen til Holmestrand, bringer vi et udrag fra et billedverk på 6 bind som kom ut i årene 1866-72 i København med titlen: "Nordiske Billeder - Prospekter fra Danmark, Norge og Sverig. I træsnit med text". De to xylografiene: "Parti af Holmestrand, seet fra Søen" og "Udsigt vid kyrkan i staden Holmestrand i Norge" er fra bind 3 (1868).

Holmestrand.

Omtrent paa det Punkt, hvor Christianiafjorden afsætter den Arm, som løber op til Drammen og der optager en af Norges længste og vandrigeste Floder, ligger (i Jarlsberg Fogderi) den lille By Holmestrand i en Afstand af otte Sømile fra Christiania. Dens Huse ere for den største Deel samlede i en meget lang Hovedgade, opført paa en smal Strandbred under et temmeligt steilt nedstyrtende, men ikke meget høit Fjeld. Omegnen af denne By har, som overhovedet Tilfældet er i de forrige Grevskaber Jarlsberg og Laurvig, en blidere Charakter end man ellers er vant til at finde i Norge; Skove af Eeg og tildeels ogsaa Bøg ere her ikke sjeldne. Den Reisende, som kommer til Holmestrand, vil i det Hele modtage et behageligt og hyggeligt Indtryk, og dette er maaskee Grunden til, at Byen i Sommermaanederne længe har været et søgt Badested.

Forøvrigt er Holmestrand en af de mangfoldige Byer i Norge, hvis Oprindelse er at søge ved Midten af det sextende Aarhundrede. Da var det nemlig at Trælasthandelen med Eet begyndte at gaae for sig efter stor Maalestok i Norge, og som ved et Trylleslag reiste sig nu langs den hele Kyst en Række af Handelspladse, hvoraf vel nogle igjen ere forsvundne, eftersom Skoven er bleven ryddet, men som dog for den største Deel efterhaanden have udviklet sig til større eller mindre Kjøbstæder. Ogsaa ved Holmestrand begyndte man ved den angivne Tid at udskibe Trælast, især fandt dette Sted ved en nærliggende liden Ø, som til Minde herom den Dag idag kaldes «Commerce-Øen». I det følgende Aarhundrede forekommer Stedet som Ladested under Tønsberg, og endelig fik Holmestrand 1744 fuldstændige Handelsrettigheder som Kjøbstad. Folkemængden udgjør omtrent 2000 Mennesker; et Antal, som rimeligviis, selv naar Veiene i Omegnen forbedres, kun langsomt vil tiltage, da Christianias, Drammens og tildeels

Parti af Holmestrand, seet fra Søen.

Hortens Nærhed indskrænke Byens Opland til nogle faa Bygder. Byen har siden 1671 havt sin egen Kirke, men har først fra dette Aars Begyndelse faaet egen Sognepræst, idet den hidtil var Annexsogn under det nærliggende Botne Præstegjeld.

Af offentlige Indretninger har Stedet en Skole, der bærer Navn af den Tordenskjoldske, og som, skjendt den vistnok Intet har at gjøre med Peter Tordenskjold selv, dog er stiftet af hans Slægt, den berømte Søhelts Brodersøn, Johan Christopher Wessel, en norsk Præstesøn (født 1727 i Bjørnør i Throndhjems Stift), der den 21de August 1761 som norsk Capitain blev optagen i Adelsstanden, paa Grund af den Fortjeneste, han indlagde sig paa et — Vinhuus i Kjøbenhavn, si fabula vera. Han skal nemlig paa et saadant Sted have siddet sammen med nogle Franskmand, og efterat han paa deres Opfordring havde tømt en Skaal for Ludvig XV, have anmodet dem om til Gjengjeld med ham at drikke for Frederik V. Dette negtede Franskmandene. «Hvad, mine Herrer», raabte Wessel; «jeg drak af Føielighed Eders Konges Skaal, og I vil ikke drikke min! Nu skal jeg . . .». Hermed greb han den ene Franskmand efter den anden og

Utsikt vid kyrkan i staden Holmestrand i Norge.

kastede dem Alle ud ad Vinduet. Deres Klage gennem deres Minister skal ikke have frugt, medens Frederik V tvertimod skal have fundet Behag i Wessel og yttret, at da han kunde mærke, der var Tordenskjolds Blod i ham, burde han ogsaa bære hans Navn. Denne Johan Christopher Tordenskjold døde som Krigscommissair i Christianssund 1793. Med hans to Sønner uddøde denne Linie af Wessel'erne. Den ene af disse Sønner blev Secondlieutenant, men maatte afskediges for medelst Sindssvaghed; det hedder om ham, at han i sin Tid forlangte Audients hos Frederik VI for at anholde om Prindsesse Carolines Haand, og at Kongen skal have været godmodig nok til at svare ham: •Hun er endnu for ung. Den anden Broder, Johan Henrik Tordenskjold, lykkedes det derimod som Sømand og siden som Handelsmand i Frederiksnagor i Ostindien at samle sig Formue. Han døde 1819 ugift og testamenterede sin hele Formue deels til Slægtninge og Venner i sit Fødeland Norge, deels til Oprettelse af en Skole i Holmestrand, som var den By, hvorfra han oprindelig var dragen ud som Sømand, og som han derfor stedse mindedes med Kjærlighed. "

REN LINJE OG UBRUTT FLATE - EN REFLEKSJON

Av Brit Seip Berggreen

“Det skal høit kultivert smak til for å forstå en ren linje og en ubrutt flate”. Sitatet er av Arnstein Arneberg fra en tid da kultivert var et honnørord. Kulturhistorikeren Hartvig Frisch (1962, s 11) siteres ofte for å skrive at “Kultur er vaner tatt i den aller enkleste forstand”. Magnus Marsdal, som jeg nevner om litt, skriver at det trengs generasjoner for å bli en Francis Sejersted. Hvordan kan vi i en håndvending bli sånne som står og steker vafler på en stand for å bevare et gårdsanlegg fra 1800-tallet? Hvorfor i all verden skal vi bli det?

Når jeg liker en PH-lampe og en vase av Alvar Aalto er det lange steg bort fra det barndomssvermeriet jeg hadde for en tantes lampe der en elg og ei lita stue ved vann sto som silhuett bak lampeglasset. Ikke tror jeg det var mange PH-lamper og Alvar Aaltovaser i omløp i mitt hjemlige Horten og Borre den gangen, så det var lite å øve smaken på. Nå liker jeg rene linjer og ubrutte flater, men jeg liker også farvemylder. Da føler jeg at jeg må forsvare valget. Når valget er hvitt, er jeg på tryggere grunn. Kultur, er det bare vaner? Nei, det handler også om valg og valgets kvaler.

Siden Arneberg skrev om “høit kultivert smak”, har den franske professoren Pierre Bourdieu erobret både fagspråk og tenkemåter rundt den kultivertes skam over å ikke kunne og vite, for eksempel hva som er god smak. Men Bourdieu er også en forsvare av retten til å ikke kunne eller vite. (Bourdieu 1995, s 148). Magnus Marsdal har skrevet en analyse av Fremskrittspartiet

ut fra Bourdieus skjema. Det er en fornøyeelig bok, og den gir grunnlag for å tenke gjennom egne ståsteder innenfor feltet smak og behag. Marsdal tar for seg både AmCar, Grandiosa og norsk folkesjel og legger dem under lupen.

Det er Linaeanlegget med hovedhus og driftsbygninger jeg har i tankene når jeg tenker høyt rundt bevaringspolitikk. Få objekter kan i større grad representere den rene linje og den ubrutte flate enn dette stykke panelarkitektur som ligger midt i Sandefjord by. For meg fremstår bolighuset som en vansiret skjønnhet av fordums besteborgerlighet. For andre er det ei rønne som bør rives, sammen med uthusene som det virkelig ikke kan være noe å ta hensyn til. For meg er det enstående at bolig og uthus som enhet består der det opprinnelig ble satt opp, som minne om trebyen, en truet art, men noe spesielt i europeisk sammenheng.

De bevaringsinteresserte ser et gårdsanlegg som er noe av det fine Sandefjord har å vise for seg og maner til strid. For andre utvikler det seg til et hatobjekt, en skam for byen og de maner til motstrid. Eieren får kommentarer og skulderklapp med budskap om krenkelser av eiendom og innblanding i privat økonomi. Pent for meg. Gammelt røkkel for deg. Økonomisk båndlegging på deg, moralsk pekefinger fra meg.

Straks etter at jeg ble klar over at huset var rivningstruet, og som ny beboer av byen, skrev jeg om det i Sandefjords Blad. Like etter ble seks trær og den øvrige beplantningen av

Linaeegården i 2007 før beplantningen og balkongen ble fjernet. Forfallet er planmessig og går sin stødige gang. Huset har den karakteristiske kinavipp (se faktaramme).

barlind og berberis fjernet. (Se bildet). Dette var like før syttende mai, og det var forbausende at ikke én røst uttrykte noe savn etter de seks trekronene og den øvrige beplantningen som grønnet opp byens asfalt. Noe senere ble balkongen fjernet.

Et planmessig forfall var i gang. Nå kommer det visstnok påbud om å pusse opp eiendommen som begynner å bli pinlig forfallen. Er det synd på eierne som får et slikt påbud? Er det synd på oss som ikke investerer annet enn historisk bevaringsinteresse og en del tid? Det er slått fast at eiendommen er bevaringsverdig, men til hvilket formål og til hvilken pris? Hvilke argumenter kan bevaringsinteresser komme med overfor langt mer forståelige økonomiske interesser.

Linaeegården har ingen ettersporbar historie over interessante eiere, som Midtåsen som Arnstin Arneberg tegnet som residens for Anders Jahre.

Linaeegården er dermed et eksempel på det anonyme, men også ett monument over en orientalerende moteretning der ett element brøt med “den rette linje og ubrutte flate” i form av den såkalte kinavippen.

KINAVIPP OG VESTFOLDHUS

Mens striden om Linaeegården var het, fikk jeg en prat med Sigurd Rismyhr på Liverød. (Dessverre gikk han bort i fjor høst. Jeg skulle jo ha spurt om så mye mer.) Vi satt ved kjøkkenbordet med kaffe og noe til og pratet om gammalt i Vestfold, om bevaring, og litt av hvert med utgangspunkt i bilder av Linaeegården. “Veit du å vi kallær sånne hus her oppe?” sa han, og mente kinavippen. “Vestfoldhus”. Han pekte ut noen, sitt eget innbefattet. Hva sier dette bruddet på den rette linje og ubrutte flate om oss vestfoldinger, om verden og om kulturkontakt? Sier det noe om den økende interessen for Hellas og den ori-

entaliserende moten som preget Europa i tiden fra – la oss si gjenoppgagelsen av Pompeii ca 1740 til Krimkrigen drøyt hundre år etter? Mye er det vi ikke vet, men at de er blitt til folkelig byggeskikk i den norske nasjonale oppvåking og midt i tiden for brudeferden i Hardanger, det er noe å tenke over. Men å kalle dem vestfoldhus?

Er det ikke som en liten trasshandling å lage disse små spretthoppene i gavlpartiene på det ellers renlinjete og hvite. Holdt byggmestrene på å dø av kjedsomhet, eller var det den orientalerende moten via de nyklassiske bygningene i Athen og München som strakte seg opp til Norge. Det er så det kan svimle for norske bevaringsinteresser om man ser ut over den nasjonale nesetippen.

Mens vi ruger over kriteriet “nasjonal interesse” kan vi strekke tankene mot en europeisk forbindelse og stanse ved et ord som miljøbevaring. Hvor stor er tettheten mellom disse husene med kinavipp? Er det noe vi burde opplyse om og skape stolthet omkring?

ER DET ENKLE DET PENESTE?

Det er lenge siden det enkle ble det pene, eller rettere, det er ikke så lenge siden. Det hører den moderne tid til. Utviklingen av sansen for den rette linje og den rene flate kan dateres til omkring 1760 og tilskrives grunnleggeren av moderne (kunst)historie, Johann Joachim Winckelmann (1717-1768). Han skjelnnet mellom romersk og gresk antikk kunst, og skapte et svermeri for det greske. Vi vet nå at de gamle grekere både malte og forgylte sine kunstverker, men Winckelmann skrev ut fra den renskrubbede hvite marmor han så, og

Landstadsenteret – med kinavipp. Huset ligger som en godt vedlikeholdt, stilmessig slektning av Linaeegården, og like ved.

skapte forestillingen om edel enkelhet og stille storhet hos de gamle grekere. Som en farsott gikk dette slagordet over den vestlige verden og gav oss den klassiske stil med hvitt som en dominerende farge, eller snarere mangel på farge

Damekjoler, dåpsdrakter og brudekjoler ble hvite, og hvite hus ble et tegn på klasse og smak, men ikke nødvendigvis stor velstand, for dette var en rimelig mote – i det moderne stoffet bomull – som egnet seg for den demokratiske ånd inntil omkring 1830-40. Da la folk, i likhet med Goethes Werther, vekk sin Homer og grep etter Sir Walter Scotts romaner. Gotikken overtok med tunge skyer og middelalderruiner. Vikingromantikk, norske bønder og Frithjofs Saga, som på Oscarshall, grep de nordiske sinnene. Det gotiske fanget fantasien. Men hvite dåpskjoler og brudekjoler ble værende, og en del mennesker som hevder at det enkle er

foto©Britt S. Bergegren

C.F.Hansen: Mariakirche, Husum, 1833

det peneste.

SKILLEMERKER MELLOM FOLK

Innen smaksteori vises det i dag gjerne til Pierre Bourdieus arbeider der de ulike former for "kapital" er gått inn som en del av dagligtalen. Kulturell kapital, sier vi, og symbolsk kapital eller definisjonsmakt, som etter hvert er blitt en del av hverdagsspråket. Hvorfor mener noen av oss at Linaegården bør bevares, og med hvilken rett? Hvem har makt til å definere den som røkkel eller rendyrket god smak?

Er veien til svermeri for den rene linjen og ubrutte flaten resultat av virkelig smak, eller estetisk press, kombinert med økonomiske restriksjoner på kulturell utfoldelse? Ville vi ha Flora Danica-servise hvis vi hadde råd? Ville vi ha forgyldt rotting i stedet for de lutede furumøblene. Hvis vi hadde hatt råd? Men rundt Linnaegården var det en 1800-talls hage med hvitt stakitt rundt,

og i huset var det piano og klunker på plysjmøblene. Rundt dem gikk husets damer i mangefargete krinoliner.

REFERANSER

Jeg takker for oppmuntring fra styremedlemmer i Fortidsminneforeningens avdeling Vestfold til å lage denne frimodige ytring. Den er et biprodukt av *The Grecian Turn* (Den greske vending) – et manuskript jeg arbeider med – som handler om europeisk kulturbygging etter gjenoppdagelsen av Pompeii på 1700-tallet og tiden frem til Napoleons erobring av kongedømmet Napoli i 1804. Slik sett tar jeg et skritt tilbake fra den 1800-tallskulturen jeg har arbeidet med tidligere i boken *Da Kulturen kom til Norge* (Oslo 1989/94). Inger Lise Christies *Dåpsdrakter* (Oslo 1990) er en tankevekker som viser hvordan dåpsbarn ble "hvite" etter å ha vært kledd i fargeglade svøpeplagg og muntre luer til midten av 1800-tallet. Pierre Bourdieus *La distinction* er en kommentar til Immanuel Kants *En kritikk av dømmekraften* fra 1790. Boken er oversatt til norsk av Annick Prieur: *Distinksjonen: En sosiologisk kritikk av dømmekraften*. Den kom i 1995. En vei til Bourdieus kultur- eller kunstsociologi går gjennom Magnus Marsdal: *Frp-koden. Hemmeligheten bak Fremskrittspartiets suksess*. Oslo 2008. Den kan gjerne kalles en snarvei til det feltet jeg har beveget meg inn i, og er en stimulerende følgesvenn for kulturinteresserte.

Sandefjord 21 mai 2010

NYTT KURS I VINDUSRESTAURERING HØSTEN 2010

Det planlagte kurset i vindusrestaure-ring våren 2010 på Eidsfoss er utsatt pga. for få påmeldte. Vestfoldavdelingen tar selvkritikk på at tidspunktet ikke var det mest velvalgte med pinsen som forstyrrende faktor. Det blir likevel et nytt kurs til høsten.

Kurset er nå utsatt til midten av oktober 2010. Vi kommer tilbake med info i augustnummeret. Kurset vil fortsatt gå over to helger med kursleder Håkon Gøthesen. Vi håper også denne gangen å kunne tilby kantinen på Eidsfoss verk, lunsjer på Kroa og avslutning på den nyrestaurerte hovedgården. Vi tar gjerne i mot påmeldinger/interessenter allerede nå. Kun tolv deltagere i år også!

Fortidsminneforeningen fikk bare gode tilbakemeldinger etter siste kurs og kursleder Håkon Gøthesen kunne fornøyd konstatere at Eidsfoss hovedgård også nøt godt av velrestaurerte 1700-tallsvinduer til den fredede hovedbygningens annen etasje.

Ikke bare kan du lære nyttig håndverk, men du vil også oppleve hyggelig og humorfylt samvær på et spennende sted nord i Vestfold fylke. Unge og gamle, proffer og amatører, kvinner og menn - hadde en trivelig kurstid på Eidsfoss i fjor høst. Husk å sikre deg plass i god tid til kurset høsten 2010!

Kurset sponses også i år av Vestfold fylkeskommune slik at deltagergiften blir overkommelig for de aller fleste. Og - det er mye penger å spare på å lære seg å sette i stand gamle vinduer selv.

Kontakt: Stein Hagen/Elisabeth Holmsen

VERNEPRISPLAKETTER

I samarbeid med Thor Heyerdahl vide-regående i Larvik har avdelingen fått produsert verneplaketter til kostpris. Elevene ved linje for prosess og industri har levert flotte graverte plaketter i messing som avdelingen kan dele ut til huseiere i Vestfold som har gjort en god restaureringsinnsats.

KINAVIPP eller utsvalet takavslutning er en mote med røtter langt ned i arkitekturhistorien - velkjent i f.eks. Kinas eldre historie. Løsningen ble svært populær i Norge fra ca 1820 frem til 1860-tallet med et høydepunkt i utbredelse rundt 1840/50. Kinavippen ble mye benyttet i dansk og nordtysk arkitektur i slutten av 1700-årene, f.eks i arbeidene til den innflytelsesrike danske arkitekten C.F.Hansen.

I Vestfold ble løsningen benyttet av byggmester/arkitekt far/sønn H.C. Lind på Enigheds kirke på Langestrand i Larvik, tegnet 1815-18. H.C. Lind senior tilhørte C.F. Hansens generasjon og ble uteksaminert ved kunstakademiet i Kjøbenhavn i 1779. Lind bosatte seg i Larvik etter å ha avsluttet arbeidet med oppføringen av Sandar kirke. Lind må ha vært en lokal eksponent for kontinentale arkitekturstrømninger. Sønnen med samme navn fortsatte farens virke.

Moten har for øvrig hjemlige utslag i barokken og på kontinentet kan sporene følges ned til 1500-tallet. Herregården i Larvik anno 1730-tallet er et alderdommelig Vestfoldeksempel. Bruker man øynene vil man raskt få med seg kinavippus spredt over hele Vestfold - på landet og i byene.

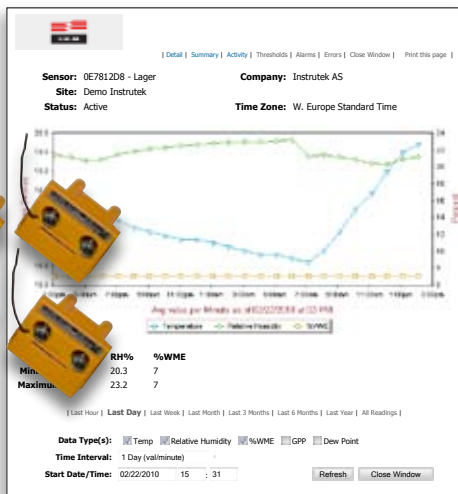
Annonse

Fuktlogging i bygninger

HygroTrac logger fukt, temperatur og duggpunkt. Sensorene overfører måledata til sentralen som igjen er koblet mot Internett. IKM Instrutek AS leverer også Fluke IR-kamera for inspeksjon av bygninger.

IKM Instrutek AS
 Elveveien 28 • 3262 Larvik
 Tlf. 33 16 57 00 • Faks 33 16 57 01
 E-post IKMinstrutek@IKM.no

www.IKM.no/IKMinstrutek

AVDELINGENS TILLITSVALGTE 2010

LEDER:

Ragnar Kristensen, Larvik Tlf: 33 18 60 50
 E-post: yttersoe@restaurering.net

STYREMEDLEMMER:

Elisabeth Holmsen, Åsgårdstrand. Tlf: 984 57 787
 E-post: elisabeth.holmsen@gmail.com
 Bjørn Torkildsen, Tønsberg Tlf: 33 32 53 79
 E-post: b-tork@online.no
 Kari Schei, Tønsberg Tlf: 33 31 75 54
 E-post: kari@tmb.no
 Stein Idar Hagen, Larvik Tlf: 33 61 06 41
 E-post: stein@larvikcity.com

VARAMEDLEMMER:

Gry Wenche Nilsson, Stavern Tlf: 33 19 93 88
 E-post: gr-wenni@online.no
 Brit Berggreen, Sandefjord Tlf: 33 52 03 12
 E-post: Brit.Berggreen@ahkr.uib.no
 Karine Huseby, Tjølling Tlf: 934 04 462
 E-post: karine.huseby@skirnir.as
 Kaisa Bengtsson, Sandefjord Tlf: 33 45 06 71
 E-post: kaisacatifes@hotmail.com
 Turid Wiig Erdvik, Sandefjord Tlf: 33 47 38 41
 E-post: twerdvik@online.no
OBSERVATØR
 Aina Dahl, Tønsberg Tlf: 41 62 95 63

Redaktør: Bente Bjerknes,
 Ansv. red. Ragnar Kristensen
 Redaksjon: Elisabeth Holmsen, Karine Huseby
 Lay out: Stein Hagen, Ragnar Kristensen

Vestfoldnytt nr. 2 - mai 2010.
 E-post: web@fmfvestfold.net,
 Website: www.fmfvestfold.net